

kunne møde nye tiders krav. Imidlertid, og nu kommer det så, »er det nødvendigt bestandigt at tilpasse redskaberne til omstændighederne og de herskende realiteter.

På den baggrund er det regeringens opfattelse, at det internationale samfund også i fremtiden som sidste udvej bør have mulighed for at handle . . .«.

Altså laver man en ny doktrin, eller er i hvert fald på vej til det, som giver råderet til at agere nærmest som man vil i internationale konflikter. Eller rettere, problemet er vel nærmest, at der ikke er nogen doktrin eller ikke nogen handling, som følger nogen bestemt rettesnor i den måde, man håndterer konflikterne på, for hvis man virkelig ville have brugt det her, også fra den danske regerings side, så havde man jo netop, som hr. Per Stig Møller og hr. Villy Søvnald var inde på, brugt situationen i Rusland, måske ikke til at lave en krig, men at agere meget kraftigere end man gjorde.

Det har man ikke gjort, selvfølgelig fordi der er nogle lokale problemer med, at man selvfølgelig ikke kan gå hårdt imod russerne eller ikke tør gå hårdt imod russerne, og det kan jeg da godt forstå, men så skulle man altså bare heller ikke have gjort det i Kosovo, for der er ikke nogen linje i det her.

På samme måde i Rwanda, hvor der skete en systematisk nedslagtning af en befolkningsgruppe, kunne FN eller NATO, eller hvem der nu kan være det internationale samfund, heller ikke handle, og det gjorde man ikke, men situationen er jo ikke meget forskellig på den måde, at der jo skete en systematisk nedslagtning eller fordrivelse af en bestemt befolkningsgruppe.

Og pointen i det her er, at man bliver nødt til at holde sig fra at bruge den her slags redskaber i form af krig, vold og magt. Man må bruge diplomatiets midler og gerne på en hård måde, som jeg er enig med hr. Per Stig Møller i at man ikke har gjort i forhold til Rusland i tilstrækkelig grad. Det burde man have gjort, ikke alene fra den danske regerings side, men også fra Europarådets side.

Nu nævner regeringen så i sin konklusion på side 7 det internationale samfund, og det er jo et meget brugt udtryk, men hvem er egentlig det internationale samfund? Er det FN? Er det NATO? Er det OSCE? Er det Europarådet? Er det hele verden? Ja, det kommer man ikke med nogen definition på, og det er vel i virkeligheden problemet.

Det internationale samfund kan stort set bruges til hvad som helst, for det er ikke særlig defineret fra regeringens side. Og dér ser vi altså en fare i, at man fremover lige pludselig, hvis man kan få en folkestemning i gang, altså kan vælge krigsinstrumentet til at løse en konflikt med de meget, meget kedelige resultater, vi ser i dag, nemlig at det internationale samfund, eller hvem det nu er, man kalder det internationale samfund, er fastlåst i Kosovo fra nu af og i årene frem, i mange år frem.

Og det er jo bl.a., som alle ved, fra Danmarks side med så mange soldater, at vi meget hurtigt bliver nødt til at skære ned. Vi har simpelt hen ikke mulighed for samtidig både i Bosnien, Kosovo og andre steder at have så mange soldater til at patruljere og håndtere de her store problemer, der har været i lokalområdet. Og derfor er det altså en meget, meget stor beslutning, der er taget med krigshandlingerne, og det er noget, der afføder nogle meget, meget voldsomme konsekvenser i form af en debat her bagefter.

Efter vores opfattelse i Dansk Folkeparti er vi altså ude i en situation, hvor vi ikke kan gå ind i en tilsvarende konflikt som i Kosovo, og vi tror heller ikke på, at hverken NATO eller det internationale samfund tør det, fordi det medfører så store forpligtelser. Det ser vi nu her, hvor NATO beder om flere soldater derned for simpelt hen at få styr på situationen.

Ja, i det hele taget, hvis man skal stille det lidt på spidsen, kan man godt sige, at det er lykkedes den danske regering på 1 år med den her aktion at bryde FN's charter, at bryde NATO-traktaten, ja, på det seneste har man endog også brudt grundloven med de Østrig-sanktioner, vi har set.

I et utroligt år er det lykkedes regeringen i høj grad at omgå mange af de regler og de sæt, som vi normalt spiller efter inden for den udenrigspolitiske håndtering her i Folketinget og i resten af verdenssamfundet. Og det er dybt problematisk, og det er noget, der kommer til at svie til os i de kommende år, fordi vi nu er fastlåst i den situation, vi ser i Kosovo i dag.

Ja, i det hele taget må jeg sige, at det er en farlig strategi, regeringen har valgt, og jeg synes heller ikke, at man i tilstrækkelig grad skærer det ud i pap eller slår fast, at DUPI's rapport faktisk siger, at det ikke er lovligt på det nuværende grundlag at lave en aktion, som vi så i Kosovo.

Og det bør regeringen holde sig for øje og ikke komme med den slags overgange, som